

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/10/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412010333
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4412010333.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného M. D. , pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ (§ 139 odsek 1 písmeno e/) Trestného zákona a iné prečiny, o odvolaní obžalovaného M. D. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 28.10.2013, sp. zn. 1T/107/2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 15. apríla 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/, písmeno e/, písmeno f/ Trestného poriadku z r u š u j e s a napadnutý rozsudok.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku s a

obžalovaný

M. D. , narodený XX.XX.XXXX v E., trvale bytom
F., V. A. D. číslo XXXX/X,

u z n á v a v i n n ý m , ž e :

1/ 04.01.2011 v presne nezistenom čase od 14.00 do 15.00 hodiny spolu so ženou doposiaľ nezistenej totožnosti v byte poškodenej Z. N. v H. T. na V. K. číslo XXXX/XX tvrdiac nepravdu o tom, že ich vodič kamiónu bol účastníkom dopravnej nehody a v súvislosti s ňou potrebujú požičať peniaze potrebné na úhradu nákladov vynaložených na odťahovú službu, vylákali od nej peňažnú hotovosť 400,- eur, za vrátenie ktorej pôžičky jej obžalovaný M. D. ponúkol a poskytol ako zábezpeku textilnú tašku s popruhom bielej farby a s uzamykacím zámkom tvrdiac, že sa v nej nachádzajú s touto dopravnou nehodou súvisiace doklady, hoci v nej boli uložené len nepoužiteľné zdrapy papiera, ktorým konaním spôsobili poškodenej Z. N. škodu vo výške 400,- eur;

2/ 04.01.2011 v presne nezistenom čase od 14.00 do 15.00 hodiny po tom, čo mu a žene doposiaľ nezistenej totožnosti poškodenej Z. N. za účelom poskytnutia im pôžičky umožnila vstup do jej bytu v H. T. na V. K. číslo XXXX/XX, využívúc jej nepozornosť odcudzili zo skrine nachádzajúcej sa v spálni bytu peňažnú hotovosť 1.800,- eur a šperky zo zlata, a to náhrdelník, náramok, náušnice, dve obrúčky a dve náramkové hodinky, ktorým konaním spôsobili Z. N. škodu vo výške 2.594,- eur;

t e d a :

spoločným konaním so ženou doposiaľ nezistenej totožnosti

v bode 1/

na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku malú škodu;

v bode 2/

si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu;

tým spáchal:

spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona so ženou doposiaľ nezistenej totožnosti

v bode 1/

prečin podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona;

v bode 2/

prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona.

Za to sa odsudzuje:

Podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno k/ Trestného zákona a po zistení priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno h/ Trestného zákona) a § 41 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona sa výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona sa určuje skúšobná doba na 3 (tri) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa konajúci v senáte napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného M. D. (ďalej len „obžalovaný“) vinným zo spáchania spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona v bode 1/ zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ (§ 139 odsek 1 písmeno e/) Trestného zákona a prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu a v bode 2/ z prečinu podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že obžalovaný po predchádzajúcej vzájomnej dohode a spoločným konaním s doposiaľ nestotožnenou osobou ženského pohlavia:

1/ dňa 04.01.2011, v čase asi od 14.00 h. do 15.00 h. oslovili poškodenú Z. N., nar. XX.X.XXXX trvale bytom H. T., ul. K. č. XXXX/XX (ďalej len „poškodená“), idúcu po chodníku na ulici Z. v H. T. a zneužili jej dôveru pod zámienkou, že ich vodič kamiónu z Českej republiky bol účastníkom dopravnej nehody a potrebujú si požičať peniaze na úhradu nákladov odťahovej služby, preto im poškodená umožnila vstup do svojho bytu, kde neznáma žena požiadala, aby jej ukázala toaletu, medzitým poškodená vošla do spálne, otvorila skriňu, vybrala z nej peniaze 400,- eur, následne po odchode oboch páchatel'ov však zistila, že z tejto skrine bola odcudzená ďalšia peňažná hotovosť vo výške 1.000,- eur, zlaté šperky - náhrdelník, náramok, náušnice, dva kusy obrúček, retiazka a dva kusy náramkových hodín, čím jej spôsobili škodu odcudzením vecí vo výške 2.594,- eur;

2/ po tom, ako dňa 04.01.2011, v čase asi od 14.00 h. do 15.00 h. pod zámienkou, že ich vodič kamiónu bol účastníkom dopravnej nehody a súrne potrebujú peniaze, im poškodená umožnila vstup do bytu, vylákali od nej peňažnú hotovosť vo výške 400,- eur ako pôžičku na úhradu nákladov odťahovej služby, ako záruku jej obžalovaný nechal na stole textilnú tašku s popruhom bielej farby s uzamknutým visiacim zámkom s tým, že sa v nej nachádzajú s nehodou súvisiace dokumenty, hoci v nej boli len nepoužiteľné zdrapy papiera, týmto konaním spôsobili poškodenej škodu vo výške 400,- eur.

Za tento zločin a prečiny uložil súd prvého stupňa obžalovanému napadnutým rozsudkom podľa § 194 odsek 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona (po nezistení žiadnej, v ustanovení § 36 Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej okolnosti a po zistení priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písmeno h/ Trestného zákona) a § 41 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona úhrnný trest

odňatia slobody vo výmere päť rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Ďalším výrokom napadnutého rozsudku súd prvého stupňa podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej škodu vo výške 2.994,- eur.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanému, jeho obhajcovi a prokurátorovi oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 28.10.2013 (poškodenej bol oznámený doručením jeho rovnopisu 25.11.2013), ihneď po ktorom oznámení, teda včas, podal obžalovaný odvolanie bez uvedenia, proti ktorým výrokom napadnutého rozsudku smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo (§ 311 odsek 1 Trestného poriadku).

Takto včas podané odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, písomným podaním doručeným súdu prvého stupňa 13.01.2014 a to predovšetkým tvrdením, že už v čase jeho podania smerovalo proti výroku o vine a treste napadnutého rozsudku a tiež poukázaním na skutočnosť, že v prejednávanej veci už Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) konal a rozhodoval, a to uznesením z 26.02.2013 sp. zn. 4To/17/2013 (ďalej len „skoršie zrušujúce uznesenie“), v ktorom vyslovil právny názor, ktorým bol súd prvého stupňa viazaný a nariadil vykonať dôkazy a úkony, ktoré bol súd prvého stupňa povinný vykonať, čo však podľa odvolateľa neučinil, v podstate urobil to, čo prokurátor v obžalobe, keď zažalovaný skutok rozdelil do dvoch skutkov a jeden z nich právne posúdil ako prečin podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona, hoci pre tento nebolo vznesené samostatné obvinenie, ani vedené samostatné trestné stíhanie a „preto nemožno toto konanie kvalifikovať ako samostatný skutok“. Zo všetkých týchto dôvodov obžalovaný odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu dvomi písomnými podaniami doručenými odvolaciemu súdu 02.04.2014 a 14.04.2014 v ich prílohe pripojenými poštovými poukazmi preukázal, že škodu spôsobenú poškodenej trestným činom v prejednávanej veci dvomi čiastkami zaplattenými jej 28.03.2014 vo výške 2.594,- eur a 11.04.2014 vo výške 400,- eur nahradil, ktorú skutočnosť ohľadne prvej čiastky činiacej 2.594,- eur potvrdila aj poškodenej, a to obsahom písomného podania doručeného odvolaciemu súdu 08.04.2014 a jeho prílohy.

Po splnení podmienok a predpokladov ustanovených v § 293 odsek 5 Trestného poriadku sa verejnú zasadnutie odvolacieho súdu uskutočnilo v neprítomnosti obžalovaného.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu nepovažujúc odvolanie obžalovaného za dôvodné k vyjadreniu obhajcu obžalovaného uviedol, že obžalovaný sa v prejednávanej veci zažalovaných skutkov, z ktorých jeden bol právne posúdený ako zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona dopustil spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona a preto zodpovedá aj za konanie doposiaľ nezistenej spolupáchatelky, v ktorej súvislosti poznamenal, že obaja vstúpili do konkrétnej miestnosti bytu poškodenej s jej súhlasom, spolupáchatelka obžalovaného však rozhodne nemala súhlas poškodenej na to, aby vstúpila do spálne tohto bytu, v ktorej prehľadávala jej zariadenie v dobe, keď obžalovaný odpútal pozornosť poškodenej, čím jej to umožnil. S prihliadnutím na obhajobné tvrdenie o nahradení trestným činom poškodenej spôsobenej škody zástupca krajského prokurátora poukázal na možné prihliadnutie pri ukladaní trestu u obžalovaného na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písmeno k/ Trestného zákona, čo by odôvodnilo použitie § 32 odsek 2, namiesto odsek 4 Trestného zákona. V konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok zrušiť vo výroku o treste a obžalovanému uložiť trest tak, ako to uviedol vo svojom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa vyjadril zhodne ako v písomnom odôvodnení odvolania obžalovaného doplniac, že jednak v prejednávanej veci zažalovaným skutkom neboli naplnené zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona, pretože vykonanými dôkazmi (zvlášť výpoveďou poškodenej) nebolo preukázané, že by sa obžalovaný do jej bytu dostal ľstou, naopak, vošiel a zotrval v ňom na podklade požiadavky samotnej poškodenej, jednak že obžalovaný celú výšku škody poškodenej nahradil. V konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhol rozhodnúť tak, ako je to v ňom uvedené, teda zrušiť napadnutý rozsudok a o vine obžalovaného rozhodnúť bez právneho posúdenia zažalovaného

skutku ako zločinu porušovania domovej slobody a následne mu po zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno k/ Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu a s probačným dohľadom.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti vyplývajúcej mu z citovaného ustanovenia Trestného poriadku a v jej rozsahu, odvolací súd zistil, že v prejednávanej veci (ktorá mu bola predložená na rozhodnutie 27.01.2014 a v ktorej bola obžaloba podaná 15.06.2012) už konal a rozhodoval a to skorším zrušujúcim uznesením, ktorým podľa § 321 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/, písmeno c/ Trestného poriadku na podklade odvolania obžalovaného zrušil skorší odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa z 24.10.2012 a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku mu vrátil vec, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol súčasne, podľa § 327 odsek 1 Trestného poriadku vysloviac právny názor, ktorým bol súd prvého stupňa viazaný a nariadiac dôkazy, ktoré bol súd prvého stupňa povinný vykonať.

V rámci plnenia tejto prieskumnej povinnosti odvolací súd preskúmal výrok o vine a výrok o treste napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolanie obžalovaného (podľa jeho vlastného tvrdenia obsiahnutého v jeho písomnom odôvodnení) smerovalo, výrok o škode napadnutého rozsudku (ktorý mal vo v jeho výroku o vine svoj podklad) a napokon aj správnosť postupu konania všetkým týmto výrokom napadnutého rozsudku predchádzajúceho, a to aj v rozsahu zistenia prípadných, odvolaním obžalovaného nevytykaných chýb, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 odsek 1 Trestného zákona.

Plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že súd prvého stupňa na hlavných pojednávaniach v prejednávanej veci vykonal všetky (teda aj odvolacím súdom v jeho skoršom zrušujúcom uznesení nariadené) úkony, ale predovšetkým dostupné dôkazy potrebné na objasnenie všetkých základných skutočností a okolností dôležitých pre trestné stíhanie a pre rozhodnutie predovšetkým o vine obžalovaného a (pre prípad jej uznania) aj o ukladanom mu treste (z dôvodov ďalej uvedených nie však o náhrade škody), teda tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd tiež zistil, že v konaní predchádzajúcom všetkým preskúmaným výrokom napadnutého rozsudku sa súd prvého stupňa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb, ktoré by boli porušením ustanovení zabezpečujúcich objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku).

V hore uvedenej súvislosti a s poukazom na odvolacie námietky obžalovaného považuje odvolací súd za potrebné upozorniť, že nevznikli žiadne pochybnosti o tom, že prokurátor podľa § 234 odsek 2 veta prvá Trestného poriadku podal v prejednávanej veci obžalobu za skutky, pre ktoré sa obžalovanému podľa § 206 Trestného poriadku vznieslo obvinenie a aj preto súd prvého stupňa mohol napadnutým rozsudkom podľa § 278 odsek 1 Trestného poriadku rozhodnúť o oboch skutkoch uvedených v tomto obžalobnom návrhu a samozrejme bez toho, aby bol viazaný jeho právnym posúdením v obžalobe (§ 278 odsek 3 Trestného poriadku).

Aj z dôvodov vyššie uvedených skutkové zistenia, ktoré z dôvodov ďalej uvedených mohol mať súd prvého stupňa za preukázané, mohli vychádzať z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a následne zodpovedať aj všetkým kritériám uvedeným v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku), v ktorej súvislosti považuje odvolací súd za potrebné konštatovať, že ani obžalovaný na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 28.10.2013 (v rámci postupu súdu prvého stupňa podľa § 272 odsek 2 Trestného poriadku) nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania a napokon ani v písomnom odôvodnení proti napadnutému rozsudku podaného odvolania súdu prvého stupňa nevykonanie žiadnych konkrétnych dôkazov nevytkol.

Plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti odvolací súd tiež zistil, že súd prvého stupňa pri hodnotení všetkých, ním v prejednávanej veci vykonaných dôkazov v otázke viny obžalovaného ohľadne oboch, v prejednávanej veci zažalovaných skutkov postupoval aj v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pretože ich v prejednávanej veci hodnotil tak jednotlivo ako aj v ich súhrne, a nepochybné aj podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a napokon súčasne a predovšetkým tiež v súlade s logickou metódou myslenia a uvažovania.

Aj preto odôvodnenie napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa jeho výroku o vine je v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku a to v tom smere, že súd prvého stupňa v ňom v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, vrátane a najmä tých, ktoré si navzájom odporovali (predovšetkým výpoveď obžalovaného na strane jednej a výpoveď poškodenej na strane druhej) a ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného, na ktoré odvolací súd ako na nepochybné správne preto iba poukazuje s tým, že aj podľa jeho názoru tieto vo svojom súhrne opodstatňujú záver, že sa oba v prejednávanej veci zažalované skutky stali, že ich oba spáchal aj obžalovaný, v oboch prípadoch spoločným konaním so ženou doposiaľ nezistenej totožnosti a so zisťovaných pohnútok, spôsobiac tak na majetku poškodenej podvodným konaním škodu vo výške 400,- eur a krádežou ďalšiu škodu (najmenej) vo výške 2.594,- eur a to v podstate spôsobom, aký je popísaný vo výroku o vine napadnutého rozsudku (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku).

Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje aj právne úvahy súdu prvého stupňa, ktorými sa spravoval, keď v prejednávanej veci dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného, ktoré pokiaľ ide o otázky nemožnosti jednočinného súbehu prečinov krádeže a podvodu rešpektujú právny názor odvolacieho súdu zaujatý v jeho skoršom zrušujúcom uznesení a ktoré sú podľa názoru odvolacieho súdu na strane jednej, pokiaľ ide o z nich súdom prvého stupňa vyvodený záver, že obžalovaný jedným z v prejednávanej veci zažalovaných skutkov naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona a druhým (a samostatne) zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu krádeže podľa § 212 (avšak z dôvodov ďalej uvedených v odseku 1 a nie v odseku 2 písmeno a/) Trestného zákona, tak po objektívnej, ako aj subjektívnej (a nielen po formálnej, ale v oboch prípadoch aj s poukazom na ustanovenie § 10 odsek 2 Trestného zákona materiálnej) stránke v podstate správne a zákonu zodpovedajúce.

Na strane druhej odvolací súd (v podstate zhodne s odvolacími námietkami obžalovaného prednesenými na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu jeho obhajcom) mal za nesprávne, teda za zákonu nezodpovedajúce právne úvahy súdu prvého stupňa, ktorými sa spravoval, keď v prejednávanej veci dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení zákona v tej otázke viny obžalovaného, ktorá mala mať podstatný význam pre právne posúdenie jedného z dvoch v prejednávanej veci zažalovaných skutkov jednak ako prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona, jednak (a navyše v jednočinnom súbehu) aj ako zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ (§ 139 odsek 1 písmeno e/ a § 127 odsek 3) Trestného zákona (§ 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku).

Podľa § 122 odsek 4 Trestného zákona je čin spáchaný vlámaním, ak páchatel' vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľst'ou.

Podľa § 122 odsek 6 Trestného zákona je čin spáchaný ľst'ou, ak bol spáchaný s využitím omylu, ktorý páchatel' vyvolal, alebo s použitím úskoku.

S poukazom na citované ustanovenia hmotnoprávných trestných noriem obžalovaný (spoločným konaním so ženou doposiaľ nezistenej totožnosti) podľa názoru odvolacieho súdu do bytu poškodenej nevnikol ani vlámaním, ani neoprávnené, pretože tak neučinil so ľst'ou spočívajúcou vo využití omylu, ktorý by sám vyvolal (nespôsobil nemožnosť uzamknutia bytu poškodenej, o ktorej nemala vedomosť), ani s použitím úskoku (nevydával sa za osobu, inak majúcu oprávnenie do bytu poškodenej vstúpiť, ktorou je napr. policajt, revízor, kominár, opravár, tzv. odpočtár spotreby energií a pod., ani na vstup do bytu poškodenej nevyužil vpustenie dieťaťom po použití nepravdivej legendy), pretože poškodená obžalovanému (a s ním aj žene doposiaľ nezistenej totožnosti) vstup do svojho bytu umožnila (a po

celú dobu ich pobytu v ňom tolerovala) bez toho, aby niektorá z týchto, vyššie uvedených okolností ľsti ustanovených v § 122 odsek 6 Trestného zákona bola vznikla, na opodstatnenosť ktorého záveru nemôže mať a nemá žiadny zásadný vplyv a význam iná, nesporne zistená a preukázaná skutočnosť, ktorou je uvedenie poškodenej do omylu (predstieraním okolností nesúladných so skutočným stavom veci) obžalovaným (a spoločným konaním so ženou doposiaľ nezistenej totožnosti) v otázke pôžičky, o poskytnutie ktorej ju požiadal (a ktorým úmyselným protiprávnym konaním opísaným v inom, v prejednávanej veci zažalovanom skutku naplnil všetky zákonné znaky objektívnej aj subjektívnej stránky prečinu podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona).

Plnením svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti odvolací súd dospel tiež k záveru, že pokiaľ ide o zistenia súdu prvého stupňa dôležité pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktoré mohol mať a napokon aj mal za preukázané, tieto inak tiež vychádzajú z výsledkov z vyššie uvedených hľadísk úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania, zodpovedajúceho všetkým kritériám uvedeným v § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

Súd prvého stupňa pri hodnotení týchto dôkazov tiež postupoval aj podľa ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a pri ich hodnotení sa spravoval aj právnymi úvahami zodpovedajúcimi všetkým ostatným, v prejednávanej veci v tomto štádiu trestného konania do úvahy prichádzajúcim všeobecným ustanoveniam Trestného zákona (zvlášť § 34 odsek 1, odsek 4, § 37 písmeno h/, § 38 odsek 2, odsek 4, § 48 odsek 2 písmeno a/), avšak s výnimkou ustanovení § 41 odsek 1, odsek 2, ktoré vo výroku o treste napadnutého rozsudku súd prvého stupňa dokonca uviedol obe, hoci vzhľadom na dvojčinný súbeh viacerých trestných činom, z ktorých obžalovaného napadnutým rozsudkom uznal vinným a z ktorých jeden bol zločinom, prichádzalo do úvahy pri ukladaní napadnutým rozsudkom úhrnného trestu obžalovanému do úvahy použitie iba ustanovenia § 41 odsek 2 Trestného zákona (§ 321 odsek 1 písmeno d/ Trestného poriadku), a to v znení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.11.2012 sp. zn. PL. ÚS 106/2011, 21.12.2012 pod číslom 428/2012 Z.z., ktorý dokonca vo výroku o treste napadnutého rozsudku opomenul uviesť a s ktorým (rovnako ako aj s ostatnými skutočnosťami a okolnosťami majúcimi vplyv a význam na zistenie zákonnej trestnej sadzby, podľa ktorej obžalovanému trest odňatia slobody ukladal) sa súd prvého stupňa nevysporiadal ani v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré je aj preto v tejto časti nesúladné s požiadavkami ustanovenými v ustanovení § 168 odsek 1 Trestného poriadku, teda nejasné a neúplné (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku), vrátanie posúdenia primeranosti druhu trestu, uloženie ktorého obžalovanému v prejednávanej veci prichádzalo do úvahy, jeho výmery a napokon (a zvlášť) dosiahnutia jeho účelu (§ 321 odsek 1 písmeno e/ Trestného poriadku).

Plnením svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd tiež zistil ďalšiu chybu, ktorej sa súd prvého stupňa dopustil vo výroku o náhrade škody napadnutého rozsudku tým, že obžalovanému podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku uložil povinnosť nahradiť poškodenej trestnými činmi, zo spáchania ktorých bol (a to spôsobom uvedeným v oboch v prejednávanej veci zažalovaných skutkoch) napadnutým rozsudkom uznaný vinným, hoci tento nárok poškodenej nebol uplatnený riadne a včas (čl. 35-49, 162 a 216), teda podľa § 46 odsek 3 Trestného poriadku najneskôr do skončenia vyšetrovania a súčasne tak, aby z neho bolo zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa uplatňuje (§ 321 odsek 1 písmeno f/ Trestného poriadku) a preto aj opačné tvrdenie súdu prvého stupňa obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku, zrejme nezodpovedá skutočnosti (§ 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku).

Na opodstatnenosť vyššie uvedeného prieskumného zistenia odvolacieho súdu nemá žiadny zásadný vplyv a význam ani skutočnosť, že obžalovaný v priebehu odvolacieho konania (zrejme s pohnútkou priznania poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 písmeno k/ Trestného zákona a s tým súvisiaceho ukladania trestu s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona) celú výšku škody uvedenú v popise oboch, v prejednávanej veci zažalovaných skutkoch, poškodenej nahradil.

Odvolací súd podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku zruší napadnutý rozsudok aj:

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (písmeno b/),

- ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona (písmeno d/),
- ak je uložený trest neprimeraný (písmeno e/),
- ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom (písmeno f/).

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného, vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Keďže odvolací súd zistil vyššie uvedené, zákonné dôvody, podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/, písmeno e/, písmeno f/ Trestného poriadku zrušil odvolaním obžalovaného napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu a za splnenia podmienok ustanovených v § 322 odsek 3 Trestného poriadku odvolací súd napraviac všetky vyššie uvedené zistené chyby, ktorých sa súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom vo všetkých jeho výrokoch v neprospech obžalovaného v prejednávanej veci dopustil, rozhodol sám rozsudkom tak, že na podklade súdom prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistených skutočností a okolností majúcich vplyv a význam predovšetkým pre rozhodnutie o vine obžalovaného (a následne aj pre rozhodnutie o ukladanom mu druhu trestu a jeho výmery), uznal obžalovaného vinným zo spáchania spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona v bode 1/ prečinu podvodu podľa § 221 odsek 1 trestného zákona a v bode 2/ z prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že obžalovaný po predchádzajúcej vzájomnej dohode a spoločným konaním s doposiaľ nestotožnenou osobou ženského pohlavia:

1/ 04.01.2011 v presne nezistenom čase od 14.00 do 15.00 hodiny spolu so ženou doposiaľ nezistenej totožnosti v byte poškodenej v H. T. na V. K. číslo XXXX/XX tvrdiac nepravdu o tom, že ich vodič kamiónu bol účastníkom dopravnej nehody a v súvislosti s ňou potrebujú požičať peniaze potrebné na úhradu nákladov vynaložených na odťahovú službu, vylákali od nej peňažnú hotovosť 400,- eur, za vrátenie ktorej pôžičky jej obžalovaný ponúkol a poskytol ako zábezpeku textilnú tašku s popruhom bielej farby a s uzamykacím zámkom tvrdiac, že sa v nej nachádzajú s touto dopravnou nehodou súvisiace doklady, hoci v nej boli uložené len nepoužiteľné zdrapy papiera, ktorým konaním spôsobili poškodenej škodu vo výške 400,- eur;

2/ 04.01.2011 v presne nezistenom čase od 14.00 do 15.00 hodiny po tom, čo obžalovanému a žene doposiaľ nezistenej totožnosti poškodenej za účelom poskytnutia im pôžičky umožnila vstup do jej bytu v H. T. na V. K. číslo XXXX/XX, využijúc jej nepozornosť odcudzili zo skrine nachádzajúcej sa v spálni bytu peňažnú hotovosť 1.800,- eur a šperky zo zlata, a to náhrdelník, náramok, náušnice, dve obrúčky a dve náramkové hodinky, ktorým konaním spôsobili poškodenej škodu vo výške 2.594,- eur.

Odvolací súd mal za to, že k týmto skutkovým zisteniam bolo možné a opodstatnené dospieť vyhodnotením všetkých, v prejednávanej veci zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa vykonaných dôkazov (vrátane a zvlášť výpovede svedka - poškodenej) postupom upraveným v ustanovení § 2 odsek 12 Trestného poriadku pričom v prejednávanej veci ani o jednej z týchto skutkových otázok (o ktoré odvolací súd popis oboch v prejednávanej veci zažalovaných skutkov upravil) nezostali žiadne ďalšie také (vykonaním všetkých dostupných dôkazov neodstránené) dôvodné pochybnosti, ktoré by mohli odôvodniť použitie ďalšieho pravidla pri dokazovaní vyplývajúceho zo zásady prezumpcie nevinoty obsiahnutej v ustanovení § 2 odsek 4 Trestného zákona, ktorým je pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Následne mal odvolací súd za nepochybné, že obžalovaný týmto úmyselným (vo forme priameho úmyslu podľa § 15 písmeno a/ Trestného zákona) protiprávnym konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona v bode 1/ prečinu podvodu podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona a v bode 2/ krádeže podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona, a to tak po objektívnej, ako aj po subjektívnej stránke, pretože ani o existencii priamej príčinnej súvislosti medzi každým z týchto úmyselných protiprávných konaní obžalovaného na strane jednej a ich následkami

na záujme chránenom ustanoveniami § 212 a § 221 Trestného zákona (ktorými je v oboch prípadoch cudzí majetok), nevznikli žiadne pochybnosti, rovnako ako nevznikli žiadne pochybnosti o tom, že aj závažnosť oboch týchto prečinov je vzhľadom na spôsob ich vykonania a ich následky, okolnosti, za ktorých boli spáchané, mieru zavinenia obžalovaného a jeho pohnútku vyššia ako nepatrná (§ 10 odsek 2 Trestného zákona).

Za tieto prečiny odvolací súd obžalovanému podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (po zistení jednej, v § 36 písmeno k/ Trestného zákona uvedenej poľahčujúcej a jednej, § 37 písmeno h/ Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) a § 41 odsek 1 Trestného zákona Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody na osemnásť mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmiennečne odložil určiac podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona skúšobnú dobu na tri roky majúc za to, že tento druh (podmienečný trest odňatia slobody) a výmera (v dvoch tretinách základnej zákonom ustanovenej trestnej sadzby činiacej až na dva roky), vrátane výmery určenej skúšobnej doby (v polovici jej výmery ustanovenej na jeden rok až päť rokov) obžalovanému v prejednávanej veci odvolacím súdom uloženého trestu zodpovedá všetkým kritériám ustanoveným pre ukladanie trestu v § 34 odsek 4 Trestného zákona (spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, zistená jedna poľahčujúca a jedna priťažujúca okolnosť, osoba obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy) a preto tiež za podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona spôsobilý na dosiahnutie účelu trestu, a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie, pretože zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov a zároveň dostatočne vyjadrí aj jeho morálne odsúdenie spoločnosťou.

S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené skutočnosti, okolnosti a právne úvahy súvisiace s výrokom napadnutého rozsudku o náhrade škody, žiadne rozhodnutie odvolacieho súdu o nej (podľa § 287 alebo § 288 Trestného poriadku) neprichádzalo v prejednávanej veci do úvahy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.